

СОСНА І ДУБ

Задумав написати про душу,
І як вона стає черствою,
Але задумане порушу,
Не сперечатимусь з собою.

Чомусь важке не хоче в риму,
Лягати та триматись змісту,
Візьму і, грюкнувши дверима,
Піду по лірику я чисту.

Сидів на лаві раз під дубом
І бачив, як сосна схилилась
До нього лагідно та любо,
Мабуть, за сотню літ стомилась.

Бо справді ці дерева древні,
На пнях кілець по сотні буде,
То й цим двом велетням, напевне,
Не менше, як і решті всюди.

Немов подружжя довголітнє
Вони схилилися красиво,
І завжди будуть незабутні –
Як від природи справжнє диво.

Нам, людям, приклад із природи,

Як жити вірно і щасливо,
Брать треба: бути в мирі й згоді.
Хто скаже, що це неможливо.

Дата написання вірша: 2020-11-24